

naar Afgravningen havde fundet Sted. Derfor er den nederste Ende af Areal, som ligger lavest, 10 Fod over daglig Vande, og derfra er Grunden lagt med jævn Stigning 1 til 100. Sikkert er der ikke Tale om at dette Areal hverken er eller bliver værdiløst, saa længe København overhovedet kan udvide sig. Tværtimod, det er et Areal med ikke ringe Værdi, et Areal, hvorpaa der den Dag i Dag med største Lethed kan faas betalt i kontant klingende Mønt 2—3 Gange saa stor en Sum som den, det har kostet Staten at erhverve det. Kunde Staten gøre mange af den Slags Grunderhvervelser, kunde man efterhaanden komme til en meget billig Opførelse af den ny Banegaard.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa en ny Debat om den ny eller den gamle Plads for Københavns Central-Personbanegaard, men jeg vil gerne have Lov til at gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at naar han paa ny i Dag kører op med den bekendte Frase, at en Benyttelse af den nuværende Plads vilde medføre en Løftning af hele Banegaardsniveauet 6 à 7 Fod, for overhovedet at kunne løfte Banen ud af Niveau hen over de uden for liggende Veje, saa er det unyttigt at gentage det oftere, thi det er kun en Frase og intet andet. Det behøves absolut ikke. Der er en eneste Vej, som man ikke kan blive klar af, og komme op over fra det nuværende Banegaardsniveau, men heller ikke mere. Der er slet ingen Nødvendighed og har aldrig været det for at forandre Højden af Planum paa Københavns nuværende Banegaard. Der er den ene Vej, Vodroffsvej, som maatte omlægges, og det har ogsaa altid været Kommissionens Hensigt i den Tid, Kommissionen overhovedet var inde paa at blive paa den nuværende Banegaards Plads, at man derude maatte løfte Udløbene ud af Niveau ved Vejskæringer og Gadeskæringer. Det har altid været Meningen, at Vodroffsvej skulde omlægges, jeg mindes endog ret tydeligt, at ved Begyndelsen af Forhandlingerne om disse Ting havde jeg liggende for mig en Plan, der viste, hvorledes Vodroffsvej skulde forandres for overhovedet at komme op over den. Men nu at tale om at blive paa den gamle Banegaards Plads er i Grunden akkurat som at tale om Kejserens Skæg, det fører ingen Ting til. Jeg er ganske klar over, at den skal forlades, og at den bliver forladt, og dermed er den Sag færdig. Jeg maa vedblivende fastholde, at det havde været hensigtsmæssigst, om Udvalget dog havde givet en lille Smule Op-

lysninger om de Enhedspriser, hvorpaa Overenskomsten er bygget, selv om det ikke havde været andet end en Henvisning til, at der og der, i den og den Kommissionsbetænkning kunde der søges nogle Tal, som kunde lede Tingets Medlemmer paa ret Vej i saa Henseende. En saadan Henvisning vilde ganske vist have været aldeles mangelfuld, fordi der her er Tale om mange Arealer, som den Kommission, hvis Udtalelser jeg nok kender, slet ikke havde tænkt paa at nævne nogen Pris for. Men det være nu som det vil, det havde altid været nogen Vejledning, hvis man havde haft en udtrykkelig Anvisning i saa Henseende, men heller ikke det har den ærede Ordfører eller Udvalget fundet Anledning til at give Tingets Medlemmer. Jeg er derfor fremdeles ude af Stand til at dømme om, hvorledes Vurderingen er foretaget af de Arealer, der ere Genstand for Magelæg, og kan, som jeg sagde før, ikke tage Stilling til Sagen, da den er mig for stor, paa Grundlag af nogle andre ærede Kollegers Mening om den, naar ikke denne Mening er belagt med forstaaelige Oplysninger, saa at man selv kan danne sig et Skøn om, hvorvidt deres Mening er rigtig eller ikke.

Hammerich: Jeg skal ikke søge at forlænge Diskussionen om denne Sag, for hvis Gennemførelse jeg haaber Tinget vil stemme, men jeg kan dog ikke andet end ganske kort at udtale min Forundring over den Fordring, som min ærede Side-mand (N. Andersen) har stillet til Udvalget. Det glæder mig, at det ærede Medlem i det hele og store har givet sin Tilslutning til Forslaget som den bedste Løsning, der endnu har foreligget, og kun forlangt en Del Oplysninger, som man ikke plejer at forlange. Jeg ved nemlig ikke af, at vi *nogen Sinde* stemmer over *nogen* Bevilling, hvor der ikke er et Utal af Detailler, som vi maa overlade et Udvalg at undersøge, prøve og godkende, og saa bygge vi paa Udvalgets Undersøgelse. Stemme vi f. Eks. *nogen Sinde* over en Bevilling til et stort Byggeforetagende, uden at den hviler paa et Overslag, som Udvalgets Medlemmer selvfølgelig gennemgaa? Vil et Medlem ud over denne Undersøgelse have en personlig Overbevisning om Overslagenes Rigtighed, maa han søge den paa samme Sted som Udvalget, nemlig i de fremlagte Planer, Overslag m. m., dette staar enhver aabent. De her omhandlede Vurderinger hvile paa et Jugement — men i øvrigt et meget forsvarligt foretaget Jugement —